

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 919

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 noiembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
86.	— Hotărâre privind adoptarea opiniei referitoare la Propunerea de recomandare a Consiliului privind un Cadru european pentru programe de ucenicie de calitate și eficace COM(2017) 563	2.998.	— Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea și completarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 246/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind utilizarea și completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT) și a ordinului de plată multiplu electronic (OPME)
	2-3		10
87.	— Hotărâre privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea comună către Parlamentul European și Consiliu — Reziliență, prevenire și apărare: construirea unei securități cibernetice puternice pentru UE JOIN(2017) 450.....		
	4-5	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
88.	— Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 125/2016 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților		
	6	Decizia nr. 57 din 11 septembrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11-15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
Decizia nr. 502 din 4 iulie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 3 lit. C (i) din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2014 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea unor acte normative.....	6-9	7.	— Lista partidelor politice, alianțelor politice, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți pentru care a fost depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, la alegerile locale parțiale desfășurate în data de 5 noiembrie 2017
			16

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind adoptarea opiniei referitoare la Propunerea de recomandare a Consiliului privind un Cadru european pentru programe de ucenicie de calitate și eficiente COM(2017) 563

În temeiul prevederilor art. 67 și 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 160 — 185 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-19/462 adoptată de Comisia pentru afaceri europene în ședința din 15 noiembrie 2017, Camera Deputaților:

1. la act de răspunsul Uniunii la necesitatea creării unui cadru de calitate pentru stagiile de ucenicie și salută angajamentul astfel concretizat de a asigura tinerilor cea mai bună educație și formare, precum și locuri de muncă pe întregul continent.

2. Salută importanța acordată mobilității ucenicilor la angajatori din alte state membre, susținerea de către programul Erasmus Plus a stagiilor de ucenicie, precum și publicarea în EURES, începând din anul 2018, a contractelor de ucenicie, de interes pentru tinerii europeni și în special pentru cei din România.

3. Semnalează nevoia de a include în oferta de locuri de muncă, disponibile pentru absolvenții stagiilor de ucenicie, domenii care prin natura lor solicită un nivel ridicat de calificare, cum ar fi cele care deservește industriile aerospațiale, calculatoarele de mare capacitate și altele asemenea, având în vedere că un număr semnificativ de capacități de cercetare și producție din aceste domenii se realizează prin cooperare europeană.

4. Semnalează faptul că, deși tinerii reprezintă ținta principală a politicilor europene în ceea ce privește stagiul, și alte grupe de vârstă pot și trebuie să beneficieze de cadrul recomandat, având în vedere nevoia crescută de participare la procesul de recalificare și de învățare continuă.

5. Consideră că doar printr-un parteneriat puternic între toți actorii-cheie implicați în mod direct în planificarea, guvernarea și punerea în aplicare a schemelor de ucenicie se va permite o punere în aplicare cu succes a noului cadru.

6. Recomandă ca politicile referitoare la sporirea impactului pozitiv al armonizării cadrului stagiilor de ucenicie din statele membre să ia în considerare, în mod preferențial, problemele specifice zonelor rurale, ale celor aflate sub media de dezvoltare a Uniunii, a comunităților marginalizate și a celor montane.

7. Recomandă fructificarea rezultatelor Alianței europene pentru ucenicii prin includerea într-o bază de date menținute la zi, referitoare la cadrul legal și administrativ al ucenicilor în statele membre, accesibile cetățenilor europeni în toate limbile Uniunii.

8. Atrage atenția asupra faptului că stabilirea unor standarde de calitate pentru ucenicile care urmează să fie sprijinite de la

bugetul Uniunii nu trebuie să se constituie într-o barieră birocratică sau formală pentru accesul la fondurile europene.

9. Consideră că ar fi indicat ca beneficiile de care se bucură întreprinderile care oferă posibilități de ucenicie să fie descrise și puse la dispoziția statelor membre, sintetizat și într-o formă cuantificată, cu accent pe informațiile privind avantajele pe piață și cele de natură concurențială, de interes în special pentru IMM.

10. Consideră că s-ar fi impus o minimă evaluare de impact a propunerii și recomandă derularea unei evaluări socioeconomice la trecerea unei perioade de timp convenabile de la intrarea în vigoare a recomandării propuse.

11. Atrage atenția că sprijinul pedagogic reprezentat de furnizarea de formatori și mentori este dependent de evoluțiile rapide ale societății și dezvoltării științifice și de disponibilitatea resursei umane din domeniu, ceea ce poate conduce la dificultăți suplimentare pentru pregătirea de formatori și mentori și propune sprijinirea statelor membre care se confruntă cu probleme în sistemele lor de educație.

12. Semnalează că stagiile de ucenicie prezintă și un impact social benefic direct atât individual — reprezentat de utilitatea socială, cât și asupra comunităților — reprezentat de diversificarea surselor de venit, impact care se alătură facilitării intrării tinerilor pe piața muncii și a evoluției în carieră a adulților.

13. Consideră indicată monitorizarea rezultatelor recomandării asupra ratei șomajului și a nivelului veniturilor individuale, pentru a evidenția semnificația socială și economică, precum și a nivelului de recunoaștere a valorii adăugate pe piața muncii.

14. Salută implicarea cât mai multor factori interesați, reprezentați de întreprinderile, organismele intermediare — precum camerele de industrie, comerț și artizanat, organizațiile profesionale și sectoriale, furnizorii de învățământ profesional și tehnic, organizațiile tinerilor și ale părinților, precum și autoritățile locale, regionale și naționale — și face un apel la eforturi sporite ca o astfel de participare să se desfășoare cât mai puțin birocratic și în condițiile unei cât mai prudente și eficiente cheltuiuri a impozitelor plătite de contribuabilii europeni.

15. Solicită informații cu privire la eficiența cadrului european al calificărilor, sub aspectul transferului calificării ucenicilor, și la barierele din calea comparării acestui cadru între statele membre, precum și cu privire la planurile Comisiei Europene de a sprijini mobilitatea ucenicilor.

16. Consideră că programul Garanția pentru tineri, în ceea ce privește intrarea în ucenicie sau efectuarea unui stagiu în

termen de 4 luni de la intrarea în șomaj sau de la momentul în care nu mai participă la o formă de învățământ formal, ar trebui să dobândească o dimensiune europeană, ca urmare a aplicării Cadrelor europene pentru programe de ucenicie de calitate și eficiente, și recomandă analizarea oportunităților de interconectare a schemelor de la nivelul statelor membre.

17. Consideră că start-up-urile, activitatea liber-profesioniștilor, activitățile agricole și cele inovative prezintă un potențial util pentru orientarea ucenicilor spre locuri de muncă cu calificare ridicată, cu prestigiu crescut, și recomandă încurajarea angajatorilor din aceste categorii să organizeze stagii de ucenicie, prin schimburi de experiență la nivelul Uniunii, și stagii realizate în mai multe state membre, acțiunii care să demonstreze valoarea adăugată de standardele stabilite prin cadrul european.

18. Consideră că Alianța europeană pentru ucenicii are capacitatea de a stimula și sprijini deschiderea IMM-urilor și a angajatorilor care nu au experiență în organizarea de stagii de ucenicie, atât pentru tineri, cât și pentru grupurile dezavantajate și persoanele cu dizabilități, și recomandă derularea de schimburi de experiență în acest sens între factorii interesați, organizați în rețelele alianței din diferite state membre, cu sprijinul Comisiei Europene.

19. Atrage atenția asupra apariției de noi calificări, sub influența dinamicii societății bazate pe cunoaștere, și recomandă instituirea la nivelul Uniunii a unei platforme de semnalare operativă a acestora, astfel încât să fie facilitată aducerea la zi a nomenclatoarelor de la nivelul statelor membre și aplicarea cadrului european de referință.

20. Își manifestă preocuparea cu privire la aplicabilitatea indicatorului referitor la rezultatele învățării, deoarece acesta este descris prin sintagme cu un grad prea ridicat de generalitate, și recomandă revizuirea sa în vederea sporirii capacității practice de orientare.

21. Își manifestă preocuparea cu privire la realismul indicatorului sprijin pedagogic prin care este redată activitatea de desemnare a formatorilor din interiorul întreprinderilor, care să fie însărcinați să coopereze îndeaproape cu furnizorii de învățământ profesional și tehnic și cu profesorii, în vederea îndrumării ucenicilor și a asigurării unui rezultat periodic și reciproc, deoarece este recunoscută nevoia de cadre didactice pregătite superior pe plan european, ceea ce face improbabilă alocarea acestei resurse umane pentru activități în afara sistemelor naționale de educație, cel puțin în cazul microîntreprinderilor sau în statele membre unde acest deficit de cadre didactice pregătite este semnificativ.

22. Recomandă clarificarea înțelesului indicatorului practica la locul de muncă, privind posibilitățile de a efectua o parte a stagiilor în străinătate, în state din afara Uniunii.

23. Semnalează posibilitatea ca stagiile de ucenicie să se desfășoare în paralel cu alte activități lucrative, cu timp parțial, fie în aceeași unitate care organizează stagiul, fie într-o alta, și consideră că o astfel de situație ar trebui să conducă la măsuri suplimentare de protecție a ucenicului și a entităților cu care acesta se află în contract.

24. Consideră că acreditarea întreprinderilor și unităților economice care oferă programe de ucenicie ar trebui solicitată numai în cazuri justificate obiectiv, pentru a se evita ridicarea unei bariere administrative, în special în cazul IMM.

25. Salută recomandarea de implicare a partenerilor sociali în proiectarea, guvernarea și punerea în aplicare a programelor de ucenicie, în concordanță cu sistemele relațiilor de muncă și cu practicile din domeniul educației și formării profesionale existente pe plan național.

26. Salută recomandarea de a fi oferit sprijin financiar și/sau nefinanciar, în special întreprinderilor mici și mijlocii și microîntreprinderilor, pe baza unor mecanisme de partajare a costurilor între angajatori, ucenici și autorități publice, astfel încât uceniciile să fie rentabile pentru întreprinderi, și recomandă ca acest sprijin să includă utilizarea instrumentelor specifice politicii fiscale.

27. Recomandă stimularea includerii învățării nonformale în cerințele de admitere în programele de ucenicie, prin elaborarea unei recomandări în aceste sens, în sprijinul statelor membre cu mai puțină experiență și în vederea asigurării comparabilității pe plan european.

28. Recomandă includerea competențelor transversale, mai ales a celor digitale, în programele aferente stagiilor de ucenicie și face un apel pentru armonizarea acestei cerințe între statele membre.

29. Își manifestă reținerile cu privire la recomandarea ca programele de ucenicie să fie promovate prin activități de sensibilizare, deoarece acest lucru se realizează în mod obișnuit, și consideră că prevederea ar dobândi o dimensiune europeană dacă ar solicita includerea aspectelor referitoare la transferabilitatea europeană în conținutul mesajelor de sensibilizare și la redarea în mai multe limbi ale Uniunii, fie direct de către emitent, fie prin intermediul rețelelor europene dedicate uceniciei.

30. Recomandă Comisiei Europene să analizeze posibilitatea realizării, pe termen lung, a unei armonizări voluntare între statele membre, în ceea ce privește organizarea unor programe de pregătire preliminară pentru cetățenii care nu îndeplinesc în totalitate cerințele de înscriere într-un stagiul de ucenicie.

31. Recomandă ca pe viitor să fie elaborat un cadru normativ european prin care să se asigure portabilitatea la nivelul Uniunii a funcției de instructor din întreprindere pentru stagii de ucenicie.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 21 noiembrie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

București, 21 noiembrie 2017.

Nr. 86.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea comună către Parlamentul European și Consiliu — Reziliență, prevenire și apărare: construirea unei securități cibernetice puternice pentru UE
JOIN(2017) 450

În temeiul prevederilor art. 67 și 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 160—185 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-19/461 adoptată de Comisia pentru afaceri europene în ședința din 15 noiembrie 2017, Camera Deputaților:

1. Apreciază și consideră benefică atitudinea Comisiei și a celorlalte instituții europene cu privire la măsurile necesare în domeniul securității cibernetice, cu atât mai mult luând în considerare magnitudinea pachetului de măsuri și a comunicărilor propuse. Consideră că acest ritm trebuie menținut și dezvoltat în continuare, inclusiv prin măsuri specifice adoptate la nivel național de către statele membre.

2. Susține poziția Guvernului României, conform căreia România sprijină pachetul de propuneri în domeniul securității cibernetice, pe care îl consideră oportun și necesar, în condițiile dinamicii deosebite a amenințărilor cibernetice și, mai ales, a consecințelor pe care astfel de atacuri le pot avea asupra sistemelor informatice, economiilor statelor membre, dar și asupra stabilității sistemelor democratice și a valorilor europene.

3. Subliniază interesul României privind o implicare activă în instituirea unei rețele de consolidare a capacității cibernetice a Uniunii, care să reunească Serviciul European de Acțiune Externă, autoritățile din domeniul cibernetic ale statelor membre, serviciile Comisiei, mediul academic și societatea civilă, în acord cu strategia globală.

4. Subliniază poziția României de a sprijini o abordare constructivă în negocierile asupra propunerilor legislative, dar și în discuțiile vizând punerea în aplicare a celorlalte inițiative ale Comisiei, dată fiind importanța acordată de țara noastră securității cibernetice, problematică de interes major la nivel național, inclusiv în perspectiva Președinției române a Consiliului UE, în primul semestru al anului 2019.

5. Reliefează susținerea României față de focalizarea demersurilor comune ale statelor membre pe cele trei dimensiuni — reziliență, descurajare și apărare cibernetică, ca premisă pentru un răspuns eficient și coordonat la nivel european față de amenințările de această natură.

6. În mod particular, subliniază poziția Guvernului României, conform căreia interesul României vizează propunerile legate de pregătirea în vederea unei reacții rapide la atacurile cibernetice, creșterea conștientizării efectelor acestora, dezvoltarea competențelor, implicat a educației, în domeniul securității cibernetice, precum și susținerea eforturilor de îmbunătățire a capacităților în domeniu ale statelor terțe din politica de vecinătate a UE.

7. Evidențiază eforturile României pentru sporirea nivelului de securitate cibernetică și prin transpunerea exigențelor Uniunii Europene în materie de securitate cibernetică, sens în care România a inițiat transpunerea în plan național legislativ a prevederilor Directivei Parlamentului European și a Consiliului privind măsuri pentru un nivel comun de securitate a rețelilor și a sistemelor informatice în Uniunea Europeană (Directiva NIS).

8. Sprijină poziția Guvernului României, conform căreia România susține importanța consolidării cooperării cu statele membre și cu Agenția Uniunii Europene pentru Securitatea Rețelilor și a Informațiilor (ENISA), mai ales în contextul propunerilor de extindere a competențelor agenției, în privința conținutului rapoartelor situaționale, incluzând cauzele tehnice și impactul incidentelor de securitate cibernetică, în vederea unei mai bune cooperări tehnice și operaționale în situații de criză.

9. În ceea ce privește partea din regulament referitoare la cadrul de certificare a securității cibernetice subliniază că poziția României este de susținere a obiectivului principal de a atesta faptul că produsele și serviciile în domeniul tehnologiei informațiilor și comunicației, care au fost certificate în conformitate cu o astfel de schemă, respectă cerințele specifice privind securitatea informatică. Consideră, în acest sens, că se impune o analiză aprofundată a măsurilor privind certificarea în domeniul securității cibernetice, în strânsă legătură cu actorii pieței.

10. Apreciază că o atenție particulară trebuie acordată măsurilor care trebuie adoptate la nivel național pentru crearea cadrului legal de identificare a autorității naționale de supraveghere a certificării care să participe în Grupul european pentru certificarea de securitate cibernetică.

11. În ceea ce privește pilonul apărării cibernetice din prezenta comunicare atrage atenția asupra aspectelor referitoare la controlul exporturilor tehnologiilor critice cibernetice de supraveghere, deoarece acestea ar trebui aduse la cunoștința Grupului de lucru pentru produse cu dublă utilizare (WPDU), pentru a evita formulări inexacte în documentul final. Consideră ca posibilă măsură la nivel european incriminarea corespunzătoare a infracțiunilor de orice fel în mediul cibernetic și introducerea sancțiunilor penale pentru acestea atât în planul UE, cât și la nivelul statelor membre.

12. Consideră că este necesară abordarea modului în care instrumente cibernetice au putut sau pot influența procesele din interiorul unui stat, inclusiv procesele democratice la nivel intern, în cadrul unei comunicări specifice care să includă o evaluare a

modalităților prin care un actor a putut sau poate face acest lucru.

13. Apreciază inițiativa unei reforme a Agenției Uniunii Europene pentru Securitatea Rețelelor și a Informațiilor (ENISA), însă consideră necesară o consultare aprofundată a statelor membre și instituirea unor mecanisme la nivelul Agenției pentru colaborarea cu instituțiile specifice din statele membre, care să cuprindă un cadru mai larg și care să includă, dar să nu se limiteze la un schimb de informații permanent.

14. Consideră pozitivă ideea unui schimb de informații prin implicarea organismelor și agențiilor UE, a statelor membre, precum și a structurilor însărcinate în acest domeniu ale statelor membre, însă consideră că o abordare cuprinzătoare ar trebui să includă un schimb de informații și expertiză cu mediul privat și sectorul neguvernamental.

15. Atrage atenția asupra necesității unei abordări prioritare, în continuarea demersurilor efectuate până acum, a verificării și controlului impactului pe care relația Uniunii Europene sau a statelor membre cu actori terți, deopotrivă în ceea ce privește relația comercială, îl poate avea asupra infrastructurii critice, inclusiv a celei din domeniul cibernetic.

16. Apreciază că ar fi benefică analizarea aprofundată a dovezilor privind implicarea unor anumite state sau a altor actori în procese democratice interne ale unui alt stat, folosindu-se de mediul cibernetic și de mijloacele puse la dispoziție de acesta.

17. Recomandă dezvoltarea, la nivel european, a cooperării cu mediul privat activ în domeniu, atât în ceea ce privește marile companii prezente la nivel internațional, cât și întreprinderile mici și mijlocii, cu privire la schimbul de informații și expertiză, precum și privind dezvoltarea și aprofundarea unor mecanisme de control în mediul cibernetic a mijloacelor care pot provoca infracțiuni în mediul online, inclusiv cu privire la implicarea unor actori terți în procesele interne ale unor state membre. În același timp, atrage atenția asupra necesității respectării în toate aceste procese a drepturilor și libertăților fundamentale și a procedeele democratice, cu precădere a intimității și vieții private a consumatorilor.

18. Apreciază plus-valoarea pe care Directiva NIS o aduce în planul rezilienței cibernetice la nivel european și susține punerea acesteia în aplicare, însă atrage atenția asupra necesității unor măsuri complementare cu aceasta, care să includă crearea unor legături între statele membre și între acestea și instituțiile europene, cu precădere în ceea ce privește structurile interne sau cele europene abilitate în domeniul securității cibernetice.

19. La notă de opțiunea Comisiei Europene privitoare la examinarea posibilității de a lansa un fond de răspuns la situații de urgență legate de securitatea cibernetică și recomandă declanșarea cât mai rapidă a procesului de consultare a statelor membre cu privire la această inițiativă.

20. În continuarea inițiativei Comisiei de creare a unei rețele de centre de competențe în materie de securitate cibernetică și a unui centru european de competențe și de cercetare în materie de securitate cibernetică, recomandă realizarea unei stratificări la nivelul acesteia care să cuprindă rețele aferente mediului public, privat, academic și societății civile.

21. Consideră că investițiile de orice fel în cercetare și dezvoltare de capacități în domeniul securității cibernetice necesită asigurări și protecții împotriva eventualelor scurgeri de informații sau utilizări ale acestora de către terți în scopuri proprii, inclusiv în ceea ce privește criptarea și recomandă detalierea unor astfel de măsuri în viziunea Comisiei.

22. Susține eforturile Comisiei în ceea ce privește promovarea conștientizării și a „igienei” cibernetice în rândul cetățenilor, sens în care consideră benefică ideea organizării unor cursuri speciale în mediul educațional și a unor campanii de informare și publicitate periodice în spațiul public, dedicate securității cibernetice.

23. Recomandă instituirea unor mijloace prin care să fie studiate în amănunt atacurile cibernetice majore de până acum, ca punct de pornire în adoptarea unei conduite preventive bazate pe lecții învățate și în identificarea și aplicarea unor eventuale soluții pentru combaterea unor astfel de atacuri.

24. Crede că pentru a putea investiga și identifica soluții privind accesul la „Darknet” (internetul întunecat) o posibilă cale ar putea fi identificarea și cooptarea, după caz, a unor utilizatori care au avut sau au acces la mijloacele „Darknet” și utilizarea experienței acestora ca punct de pornire în investigații.

25. În vederea intensificării răspunsului politic consideră că ar fi necesară o campanie de conștientizare și, eventual, perfecționare, desfășurată în rândul oamenilor politici din statele membre ale Uniunii Europene, cu privire la securitatea cibernetică și la toate fenomenele adiacente.

26. Apreciază propunerea Comisiei cu privire la „intensificarea sprijinului financiar pentru proiectele naționale și transnaționale care urmăresc îmbunătățirea justiției penale în spațiul cibernetic”, însă atrage atenția asupra necesității unui control al acestor proiecte și al rezultatelor lor, pentru a evita o eventuală obținere de avantaje de către terți implicați în aceste proiecte, avantaje care ar putea fi folosite în detrimentul Uniunii sau al statelor membre și al cetățenilor acestora.

27. Consideră prioritară îmbunătățirea perpetuă a relației dintre UE și NATO în domeniul securității cibernetice și încurajează Comisia să susțină cadrul regional ca mijloc de cooperare între statele membre în acest domeniu.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 21 noiembrie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților
nr. 125/2016 pentru aprobarea componenței nominale
a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților

În temeiul prevederilor art. 41 alin. (4) și art. 43 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 125/2016 privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.045 din 23 decembrie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— doamna deputat Chichirău Cosette-Paula, aparținând Grupului parlamentar al USR, este desemnată în calitate de membru al Comisiei pentru egalitate de șanse pentru femei și bărbați.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 21 noiembrie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

București, 21 noiembrie 2017.
Nr. 88.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 502
din 4 iulie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 3 lit. C (i) din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2014 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea unor acte normative

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 3 lit. C (i) din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind

organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, excepție ridicată de Societatea Tarnoki — S.R.L. din comuna Lupeni, județul Harghita, în Dosarul nr. 282/96/2016/a1 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.030D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Oficiul Național pentru Jocuri de Noroc, doamna consilier juridic Daniela Hudelcu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autoarea excepției de neconstituționalitate. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Oficiul Național pentru Jocuri de Noroc a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, deoarece textele sunt abrogate, și, în subsidiar, ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, deoarece autoarea acesteia nu aduce argumente care să conducă la neconstituționalitatea prevederilor criticate, în raport cu prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia. De asemenea, menționează că argumentele prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate se regăsesc, pe larg, în concluziile scrise depuse la dosarul cauzei.

5. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care a reținut că, în domeniul jocurilor de noroc, statul poate adopta măsurile pe care le consideră necesare, atât pentru interesul public, cât și pentru a asigura un control eficient asupra acestui tip de activitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea nr. 1 din 11 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 282/96/2016/a1, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 3 lit. C (i) din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată de Societatea Tarnoki — S.R.L. din comuna Lupeni, județul Harghita, într-o cauză privind soluționarea unei cereri prin care se solicită anularea unor decizii ale Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc cu privire la taxa de viciu pentru jocurile de noroc.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin prevederile criticate s-a legiferat o taxă nouă, respectiv taxa pe viciu pentru jocurile de noroc, ceea ce nu se putea face printr-o ordonanță de urgență, deoarece introducerea acestei taxe nu a reprezentat o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată. Nu există vreun motiv de urgență pentru adoptarea unor astfel de măsuri legislative cu privire la aplicarea taxei pe viciu pentru aparatele de tip *slot-machine*. Totodată, se consideră că sarcinile fiscale astfel create pentru organizatorii jocurilor de noroc conduc la restrângerea libertății economice, împiedică participarea la actul de comerț și realizarea unui profit. Ca atare, prevederile criticate nu reprezintă o așezare justă a sarcinilor fiscale.

8. **Tribunalul Harghita — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reglementarea taxelor speciale în cazul activităților jocurilor de noroc constituie monopol de stat, în cadrul căruia statul are libertatea de a stabili taxele pe care le consideră necesare în asigurarea interesului general al societății.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă arată că, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2014 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea unor acte normative, s-a menționat faptul că reglementarea a fost adoptată având în vedere necesitatea instituirii unor măsuri fiscale privind asigurarea surselor de finanțare a dezvoltării economice și ținând cont de faptul că taxa de autorizare percepută organizatorilor de jocuri de noroc este nemodificată

din anul 2009, astfel că s-a impus modificarea nivelului de taxare a operatorilor economici din domeniul jocurilor de noroc. De asemenea, referitor la critica de neconstituționalitate intrinsecă cu privire la posibilitatea statului de a reglementa taxe și impozite, menționează jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, respectiv Decizia nr. 513 din 8 mai 2008.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile pct. 3 lit. C (i) din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2010, cu modificările și completările ulterioare (astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2014 și prin Legea nr. 124/2015), care, în prezent, au următorul cuprins: „3. *Taxe speciale [...]*

C) (i) Taxa de viciu pentru jocurile de noroc caracteristice slot-machine prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. e) pct. (i) și pentru videoloterie (VLT): 400 euro/post autorizat/an, care se achită de organizator odată cu taxa de autorizare.

14. Dispozițiile art. 10 alin. (1) lit. e) pct. (i), la care fac referire prevederile criticate, au următorul cuprins: „(1) *Jocurile de noroc se clasifică după cum urmează: [...]*

e) jocurile tip slot-machine: — jocuri tradiționale — de trei tipuri, respectiv:

(i) slot-machine dacă evenimentele sunt organizate în prezența fizică a participanților prin intermediul mașinilor, utilajelor și instalațiilor specifice, care vor fi operate în locații specializate în care se poate desfășura activitatea de jocuri de noroc, iar câștigul este nelimitat și depinde de hazard;”.

15. Având în vedere criticile de neconstituționalitate formulate (atât extrinseci, cât și intrinseci), precum și evoluția legislativă în materie, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate atât dispozițiile pct. 3 lit. C (i) din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2014 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 957 din 30 decembrie 2014, prin care a fost introdusă taxa pe viciu.

16. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 53 alin. (1) și (2) cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale și art. 115 alin. (4) referitor la condițiile în care Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia formulează atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și intrinsecă, cu privire la instituirea taxei pe viciu, iar soluția legislativă criticată în prezenta cauză a mai format obiectul controlului de

constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care este, spre exemplu, Decizia nr. 72 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 28 iunie 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

18. Din evaluarea dinamicii legislative, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, care constituie actul normativ principal în materia organizării și exploatării jocurilor de noroc, a suferit diferite modificări legislative. Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 a fost modificată prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2014 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 957 din 30 decembrie 2014. Prin art. I pct. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2014 s-au adus modificări și completări punctului 4 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, anexă care se referă la „taxe speciale”, respectiv prin art. I pct. 47 (cu referire la pct. 4 lit. C din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009) s-a legiferat **taxa de viciu** pentru jocurile de noroc caracteristice slot-machine (400 euro/post autorizat/an, care se achită de organizator odată cu taxa de licență). Totodată, în virtutea prevederilor constituționale privind cursul procesului legislativ al unei ordonanțe de urgență, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2014 a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 124/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 9 iunie 2015, care a reglementat mai multe aspecte, printre care și adoptarea unei **noi anexe** cuprinzând taxele percepute în activitatea jocurilor de noroc, prevăzându-se la punctul 3 — **Taxe speciale [...] C) (i)** că „Taxa de viciu pentru jocurile de noroc caracteristice slot-machine prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. e) pct. (i) și pentru videoloterie (VLT): 400 euro/post autorizat/an, care se achită de organizator odată cu taxa de autorizare”.

19. De asemenea, atât prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2014, cât și prin art. II din Legea nr. 124/2015 s-a prevăzut o situație tranzitorie pentru operatorii jocurilor de noroc licențiați la momentul intrării în vigoare a acestei legi, respectiv operatorii economici care dețin licență de organizare și autorizație de exploatare a jocurilor de noroc, valabilă la data intrării în vigoare a acestei legi, și nu doresc continuarea activității în noile condiții pot desfășura această activitate până la data expirării autorizațiilor, cu respectarea prevederilor art. 27 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și a unor anumite condiții prevăzute de lege; de la data intrării în vigoare a acestei legi, operatorii jocului tip slot-machine, astfel cum este definit la art. 10 alin. (1) lit. e) pct. (i) și (iii) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, cu modificările și completările ulterioare, au obligația de a achita taxa de viciu în tranșe trimestriale, odată cu plata autorizației.

20. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă raportată la prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție referitor la condițiile în care se pot adopta ordonanțe de urgență, din dinamica legislativă prezentată mai sus, precum și din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate Curtea constată că aceasta vizează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2014, deoarece prin aceasta a fost introdusă în legislație taxa pe viciu. Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2014 a fost adoptată având în vedere Scrisoarea de punere în întârziere — încălcarea nr. 2013/4216 a Comisiei Europene, „prin care se atrage atenția asupra anumitor dispoziții din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, care par să ridice probleme de compatibilitate cu principiile fundamentale ale libertății de a presta servicii, reglementate de

articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene”, și în care se formulează „obiecții cu privire la lipsa de coerență a cadrului juridic românesc privind jocurile de noroc”, astfel că, prin această ordonanță de urgență, se propun reglementări legislative care să evite încălcarea prevederilor Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, dar, în același timp, să servească intereselor consacrate prin monopolul de stat în domeniul jocurilor de noroc. Totodată, având în vedere necesitatea instituirii unor măsuri fiscale privind asigurarea surselor de finanțare a dezvoltării economice și ținând cont de faptul că taxa de autorizare percepută organizatorilor de jocuri de noroc este nemodificată din anul 2009, se impune modificarea nivelului de taxare a operatorilor economici din domeniul jocurilor de noroc.

21. Din cele mai sus prezentate, Curtea, prin Decizia nr. 72 din 28 februarie 2017, precitată, a reținut că ordonanța de urgență criticată a fost adoptată în contextul în care Comisia Europeană a adresat o „scrisoare de punere în întârziere — încălcarea nr. 2013/4216 a Comisiei Europene”, prin care „se atrage atenția asupra anumitor dispoziții din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, care par să ridice probleme de compatibilitate cu principiile fundamentale ale libertății de a presta servicii, reglementate de articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene”, iar prin ordonanța de urgență se propun reglementări legislative care să evite încălcarea prevederilor Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene. De asemenea, Curtea observă că, astfel cum reiese atât din nota de fundamentare a ordonanței de urgență, cât și din expunerea de motive la proiectul legii de aprobare a ordonanței de urgență, acest act normativ propune „reglementări legislative care să stopeze procedura de infringement pornită împotriva României pentru încălcarea prevederilor Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (procedură aflată în ultima fază, urmând, în caz de neconformare conform angajamentului, sesizarea Curții Europene de Justiție), dar, în același timp, să servească intereselor statului în vederea întăririi securității sociale și a ordinii de drept, precum și a punerii în aplicare a dispozițiilor aplicabile monopolului de stat în domeniul jocurilor de noroc”.

22. Astfel, Curtea, în jurisprudența sa, spre exemplu Decizia nr. 72 din 28 februarie 2017, precitată, a reținut că, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (4) din Constituție, autoritățile statului român s-au angajat să garanteze ducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din tratatele constitutive ale Uniunii Europene, din reglementările comunitare cu caracter obligatoriu și din actul de aderare. În acest sens, Guvernul este abilitat din punct de vedere constituțional ca, prin mijloacele pe care le are la îndemână, să garanteze îndeplinirea obligațiilor României față de Uniunea Europeană. Astfel, folosirea ordonanțelor de urgență pentru punerea de acord a legislației naționale cu cea europeană în situația în care este iminentă declanșarea procedurii de infringement în fața Curții de Justiție este pe deplin constituțională. În aceste condiții, Curtea, spre exemplu, prin Decizia nr. 802 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, a constatat că o atare situație este considerată ca fiind una extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, astfel încât ordonanța de urgență criticată respectă exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție.

23. În continuare, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.344 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, a reținut că trebuie luată în considerare și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în domeniul libertății de a presta servicii, prevăzute de art. 49 CE. Astfel, prin Hotărârea din 3 iunie 2010, pronunțată în Cauza C-258/08, *Ladbroke's Betting & Gaming Ltd, Ladbroke's International Ltd împotriva Stichting de Nationale*

Sporttotalisator, Curtea de Justiție a Uniunii Europene și-a reconfirmat jurisprudența potrivit căreia, în domeniul reglementării jocurilor de noroc, statele membre dispun de o marjă foarte largă de acțiune. Totodată, Curtea a fixat criteriile pe care instanțele naționale trebuie să le aibă în vedere în contextul verificărilor privind aptitudinea reglementării naționale de a limita dependența de jocurile de noroc și de a preveni fraudă în domeniu. Instanța europeană a decis că obiectivul principal urmărit de reglementarea națională trebuie să fie lupta împotriva criminalității, mai precis protecția consumatorilor de jocuri de noroc împotriva fraudelor săvârșite de operatori. Curtea a precizat că o legislație națională destinată să limiteze activitatea operatorilor de jocuri de noroc, în scopul limitării dependenței de jocurile de noroc și pentru a preveni fraudă, este, în principiu, compatibilă cu dreptul comunitar.

24. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor constituționale privind așezarea justă a sarcinilor fiscale, Curtea a observat că aceasta este neîntemeiată, prevederile criticate fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale menționate, întrucât cetățenii au îndatorirea fundamentală de a contribui, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice. Existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, prevăzută la art. 56 alin. (1) din Constituție, și a unei obligații a statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară este justificată de necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Astfel, este în afară de orice îndoială că încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și operatorii economici, astfel cum sunt prevăzute de Legea fundamentală.

25. Prin instituirea unor taxe și impozite nu sunt afectate prevederile cu privire la accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate, deoarece textele de lege criticate impun chiar asemenea cerințe legale. Accesul liber la o activitate economică nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice. Prin urmare, statul, în temeiul art. 135 din Legea fundamentală, are obligația să impună reguli de disciplină economică, iar legiuitorul are

competența să stabilească sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora.

26. În acest context, Curtea reiterează faptul că statul, *in concreto*, Guvernul, acționând în calitate de legiuitor delegat, dar și Parlamentul au o marjă largă de apreciere în ceea ce privește reglementarea jocurilor de noroc, iar impunerea unor taxe, precum este cea criticată în speța de față, se circumscrie acestor statuari, mai ales că organizarea și exploatarea activității de jocuri de noroc pe teritoriul României constituie monopol de stat (a se vedea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009).

27. Cu privire la susținerea potrivit căreia prevederile criticate instituie o discriminare, prin prisma așezării juste a sarcinilor fiscale, ca urmare a faptului că nu cad sub incidența acestora și ceilalți organizatori de alt tip de jocuri, Curtea a observat că aceasta este neîntemeiată, întrucât nu se poate vorbi despre încălcarea principiului egalității decât atunci când se aplică un tratament diferențiat unor situații egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă. Or, nu este cazul în privința reglementărilor criticate în speța de față, deoarece acestea nu trebuie privite în mod izolat, ci trebuie avută în vedere întreaga legislație în materia jocurilor de noroc, respectiv atât aspectele particulare ale fiecărui tip de joc de noroc, cât și aspectele generale.

28. Față de cele prezentate, precum și față de considerentele de principiu reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa și reiterate, spre exemplu, prin Decizia nr. 45 din 17 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 27 mai 2015, paragraful 18, potrivit cărora fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni, Curtea constată că prevederile criticate îndeplinesc cerințele constituționale cuprinse în prevederile invocate în susținerea excepției.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

30. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 53 din Constituție, se observă că acestea nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat încălcarea unor drepturi sau libertăți fundamentale.

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Tarnoki — S.R.L. din comuna Lupeni, județul Harghita, în Dosarul nr. 282/96/2016/a1 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și constată că dispozițiile pct. 3 lit. C (i) din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2014 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Harghita — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 246/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind utilizarea și completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT) și a ordinului de plată multiplu electronic (OPME)

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice privind utilizarea și completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT) și a ordinului de plată multiplu electronic (OPME), aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 246/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 10 martie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 6¹ alineatul (5), după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) în rubrica «Nr. Document» se înscrie un număr unic atribuit de plătitor documentului electronic, care nu poate fi repetat pe parcursul celor 24 de ore ale zilei completate în rubrica «Data Document»”.

2. Anexa nr. 2 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 15 noiembrie 2017.
Nr. 2.998.

ANEXĂ

(Anexa nr. 2 la normele metodologice)

ORDIN DE PLATĂ MULTIPLU ELECTRONIC (OPME)

Data Document	<input type="text"/>	Nr. Document	<input type="text"/>
Total Document	<input type="text"/> LEI	, adică	<input type="text"/>
Denumire Plătitor	<input type="text"/>	CIF Plătitor	<input type="text"/>
		Nr. Înregistrări	<input type="text"/>
		Adresă Plătitor	<input type="text"/>

Plătitor			Beneficiar						
NR. OP	Cod IBAN Plătitor	Denumire Trezorerie	Denumire Beneficiar	CIF Beneficiar	Cod IBAN Beneficiar	Denumire Bancă/Trezorerie	Suma	Nr. de evidență a plății	Reprezentând

Semnătura plătitorului

Validare
și generare XML

Export XML

Import XML

ATENȚIE!!! Debitarea contului se va realiza în funcție de data și ora la care se depune documentul și se primește prima notificare din partea sistemului prin care se confirmă corectitudinea formală a documentului.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

**DECIZIA Nr. 57
din 11 septembrie 2017**

Dosar nr. 1.087/1/2017

Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Viorica Trestianu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Rodica Florica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ana-Hermina Iancu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 15.643/193/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„— Dacă dispozițiile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, se aplică doar în cazul în care persoana împuternicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală sau se aplică și în cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu cu cercetarea unei fapte care mai întâi este

urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror că ea ar putea constitui contravenție;

— În situația în care prevederile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt incidente și în cazul sesizării din oficiu a organului de urmărire penală, dacă sunt aplicabile și în acest caz prevederile art. 13 alin. (3) teza a II-a din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001”.

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea instanței supreme, instanțele de judecată au comunicat hotărâri și/sau puncte de vedere referitoare la problemele de drept supuse dezlegării, din analiza cărora rezultă că există o singură orientare jurisprudențială cu privire la aspectele puse în discuție; se arată, de asemenea, că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, actul fiind comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, care nu și-au exprimat punctul de vedere; la dosar a fost atașat și punctul de vedere al unei persoane fizice, care nu are calitatea de parte în dosarul de fond, în care a fost formulată sesizarea.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept ce fac obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin încheierea din 13 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 15.643/193/2015, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„— Dacă dispozițiile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 2/2001), se aplică doar în cazul în care persoana împuternicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală sau se aplică și în cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu cu cercetarea unei fapte care mai întâi este urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror că ea ar putea constitui contravenție;

— În situația în care prevederile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt incidente și în cazul sesizării din oficiu a organului de urmărire penală, dacă sunt aplicabile și în acest caz prevederile art. 13 alin. (3) teza a II-a din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001”.

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

2. Prin Procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției din data de 29.10.2015 întocmit de I.P.J. B., petentul a fost sancționat contravențional cu sancțiunea principală a amenzii în valoare totală de 2.000 de lei și cu

sanctiunea complementară a confiscării sumei de 52.585 lei, pentru săvârșirea contravențiilor prevăzute de dispozițiile art. 1 lit. a) și e) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată (*Legea nr. 12/1990*).

3. S-a reținut că în perioada 13.03—8.07.2013 petentul a efectuat activități ilegale de schimb valutar în piața centrală a municipiului B., fără a fi autorizat pentru efectuarea acestora și fără a exista documente legale referitoare la proveniența sumelor de bani în lei și valută utilizate în activitățile de schimb valutar, aspecte rezultate din Ordonanța din 27.08.2015 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoșani.

4. Prin plângerea formulată împotriva procesului-verbal de contravenție sus-menționat, la data de 11.11.2015, petentul a solicitat Judecătoriei Botoșani, în contradictoriu cu emitentul actului contestat, să constate intervenită prescripția răspunderii contravenționale, să dispună anularea procesului-verbal și să înlăture sancțiunile contravenționale aplicate, iar în subsidiar să dispună anularea procesului-verbal de contravenție cu privire la sancțiunea complementară a confiscării și să înlăture această sancțiune.

5. În motivarea plângerii, petentul a susținut că a operat prescripția răspunderii contravenționale, față de faptul că procesul-verbal de contravenție a fost întocmit la data de 29.10.2015, deci la mai mult de 2 ani de la momentul epuizării contravenției.

6. Prin Sentința nr. 4.186 din 31 mai 2016, Judecătoria Botoșani a respins excepția prescripției răspunderii contravenționale, precum și plângerea contravențională, ca nefondată.

7. Instanța de fond a reținut că petentul a fost cercetat penal sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de evaziune fiscală, spălare de bani, prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 241/2005*), și art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 656/2002*), și camătă, prevăzută de art. 351 din Codul penal. Prin Ordonanța din 27.08.2015 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoșani s-a dispus clasarea cauzei față de petent pentru săvârșirea infracțiunilor, în temeiul dispozițiilor art. 315 alin. (1) lit. b) cu referire la art. 314 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, raportat la art. 19 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 255/2013*), art. 181 din Codul penal din 1969 și art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală.

8. De asemenea, la pct. 5 din cuprinsul ordonanței s-a dispus ca lucrătorii din cadrul Inspectoratului de Poliție — Serviciul de investigare a criminalității economice să dispună măsurile legale, în conformitate cu prevederile Legii nr. 12/1990, referitoare la aplicarea sancțiunilor contravenționale și a măsurii complementare a confiscării, în ceea ce privește sumele de bani în lei și în diferite valute, identificate și ridicate de la domiciliul suspectilor și inculpaților, care au făcut obiectul Ordonanței din 19.07.2013, respectiv în cazul petentului, inculpat în dosarul penal, suma de 52.585 lei. Ca urmare, la data de 29.10.2015 a fost întocmit de către autoritatea intimată procesul-verbal prin care petentului i-a fost confiscată suma de 52.585 lei.

9. Instanța de fond a apreciat că sunt incidente dispozițiile art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care derogă de la dispozițiile art. 13 din același act normativ, conform principiului *specialia generalibus derogant*; pe cale de consecință, procesul-verbal putea fi întocmit în termen de 6 luni de la data sesizării organului în drept să aplice sancțiunea, în speță intimatul. Or, din raportul agentului constatator rezultă că Ordonanța

Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoșani s-a primit la sediul intimatului la data de 1.09.2015, dată de la care a început să curgă termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii contravenționale, astfel încât, având în vedere data întocmirii procesului-verbal — 29.10.2015, nu este împlinit termenul de prescripție a răspunderii contravenționale.

10. Pe fondul cauzei, prima instanță a constatat că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției a fost întocmit cu respectarea dispozițiilor legale, atât sub aspectul condițiilor de fond, cât și al condițiilor de formă prevăzute sub sancțiunea nulității absolute de dispozițiile art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, și că din probele administrate în cauză rezultă că petentul se face vinovat de săvârșirea contravențiilor pentru care a fost sancționat.

11. Împotriva hotărârii primei instanțe petentul a formulat apel, întemeiat pe dispozițiile art. 480 alin. (2) din Codul de procedură civilă, solicitând schimbarea în tot a sentinței apelate, în sensul admiterii plângerii contravenționale și anulării sancțiunilor contravenționale dispuse prin actul contestat.

12. În motivare s-au reiterat argumentele invocate în fața primei instanțe, potrivit cărora a operat prescripția răspunderii contravenționale, reglementată de dispozițiile art. 13 alin. (3) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, iar sancțiunea este nelegală, fiind luată cu nerespectarea dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 12/1990. A mai precizat apelantul că nu s-a probat că sumele de bani care au fost confiscate fuseseră dobândite prin efectuarea unor activități de schimb valutar și nici dacă organul constatator ar fi reușit să facă această dovadă nu ar fi fost suficient, întrucât actul normativ face distincție între „bunuri”, pe de o parte, și „sumele de bani”, pe de altă parte, impunând, în cazul bunurilor, dubla cerință ca acestea să aparțină contravenientului și să fi servit sau să fi fost destinate a servi la săvârșirea contravenției, iar în cazul sumelor de bani cerința ca acestea să fi fost dobândite prin săvârșirea contravenției.

III. Dispozițiile normative supuse interpretării

13. *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001:*

„Art. 13. — (1) Aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

(2) În cazul contravențiilor continue, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data încetării săvârșirii faptei. Contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp.

(3) Când fapta a fost urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit că ea constituie contravenție, prescripția aplicării sancțiunii nu curge pe tot timpul în care cauza s-a aflat în fața organelor de cercetare sau de urmărire penală ori în fața instanței de judecată, dacă sesizarea s-a făcut înăuntrul termenului prevăzut la alin. (1) sau (2). Prescripția operează totuși dacă sancțiunea nu a fost aplicată în termen de un an de la data săvârșirii, respectiv constatării faptei, dacă prin lege nu se dispune altfel.

(4) Prin legi speciale pot fi prevăzute și alte termene de prescripție pentru aplicarea sancțiunilor contravenționale.

(...)

Art. 30. — (1) Dacă persoana imputernicită să aplice sancțiunea apreciază că fapta a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, constituie infracțiune, sesizează organul de urmărire penală competent.

(2) În cazul în care fapta a fost urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror sau de către instanță că ea ar putea constitui contravenție, actul de sesizare sau de constatare a faptei, împreună cu o copie de pe rezoluția, ordonanța sau, după caz, de pe hotărârea judecătorească, se trimite de îndată organului în drept să constate contravenția, pentru a lua măsurile ce se impun conform legii.

(3) Termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii în cazul prevăzut la alin. (2) curge de la data sesizării organului în drept să aplice sancțiunea.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

A. În opinia apelantului, din însuși modul de redactare a dispozițiilor art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 rezultă intenția legiuitorului de a nu da eficiență termenului general de 6 luni prevăzut de art. 13 alin. (1) din același act normativ pentru aplicarea sancțiunii contravenționale, respectiv de a comuta momentul de la care începe să curgă acest termen — de la data săvârșirii contravenției la data sesizării organului în drept să aplice legea; nu există însă nicio limitare cu privire la aplicarea în continuare a termenului de 1 an, prevăzut de art. 13 alin. (3) din actul normativ în discuție.

14. Din modalitatea de redactare a art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reiese stabilirea unei reguli cu caracter general [termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii, prevăzut în alin. (1)], a unei excepții de la această regulă [situația reglementată de alin. (2), când fapta a fost inițial urmărită ca infracțiune, timp în care termenul „general” de 6 luni, stabilit în alin. (1), este suspendat], precum și a unei alte situații cu caracter excepțional, reglementată ca o „supra regulă”, asemănătoare cu descripția specială a răspunderii penale [termenul de 1 an, reglementat de alin. (3) al art. 13].

15. Apelantul a apreciat că principiul *specialia generalibus derogant*, invocat de prima instanță în motivarea hotărârii, nu are aplicabilitate în cauză, întrucât nu se compară o reglementare cu caracter general cu una cu caracter special, ci două reglementări cu caracter special [art. 30 alin. (3) și art. 13 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001], ambele cu caracter derogatoriu de la norma generală, de drept comun, reglementată de art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

B. *Intimatul* a apreciat că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 30 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, în raport cu acestea procesul-verbal de contravenție contestat fiind întocmit în termen.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

16. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând următoarele: chestiunea de drept este ridicată în cursul judecării în fața unui complet al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a apelului și este nouă, nefăcând obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nefiind, deja, lămurită de Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o hotărâre pronunțată într-un recurs în interesul legii sau într-o altă cerere de hotărâre preliminară, noțiunea de „soluționare pe fond” trebuind înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

17. S-a arătat, de asemenea, că chestiunea de drept este una veritabilă, vizând, în esență, problema raportului dintre două dispoziții legale aparent contradictorii, respectiv dacă, în cazul unor contravenții care au fost inițial cercetate ca infracțiuni, cum este speța de față, au aplicabilitate dispozițiile art. 13 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care prescriu aplicarea sancțiunii contravenționale în termen de un an de la data săvârșirii/constatării faptei, sau cele ale art. 30 alin. (3) din același act normativ, care stabilesc un termen de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii, care curge de la data sesizării organului constator, fără a stabili alte derogări.

B. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării

18. În opinia instanței de trimitere, prevederile art. 13 alin. (3) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt derogatorii de la cele ale art. 13 alin. (1) din același act normativ,

care reprezintă norma generală, și se aplică în cazurile în care organul de urmărire penală este sesizat cu cercetarea unei fapte care, mai întâi, este urmărită ca infracțiune, stabilindu-se, ulterior, de către procuror că ea ar putea constitui contravenție, astfel încât se prescrie aplicarea sancțiunii contravenționale în termen de un an de la data săvârșirii faptei; în cazul de față, fiind vorba despre o contravenție continuă, termenul de un an curge, potrivit art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, de la data epuizării ei; „sesizarea” la care fac referire dispozițiile legale fiind sesizarea adresată organului de urmărire penală, prin plângere sau denunț, ori autosesizarea acestuia din oficiu.

19. Această reglementare are în vedere, așadar, ipoteza în care acțiunea de constatare a faptei contravenționale și încheiere a procesului-verbal de contravenție pornește de la organul de cercetare sau urmărire penală, indiferent dacă acesta se sesizează din oficiu sau este sesizat de o altă persoană, cu excepția sesizării organului constator al contravenției. Pentru această ultimă variantă, sunt prevăzute dispozițiile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care stabilesc un termen de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii, care curge de la data sesizării organului constator de către organul de urmărire penală, aceste prevederi aplicându-se doar în cazul în care persoana imputernicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală și, ulterior, se stabilește de către procuror că ea ar putea constitui contravenție, iar acesta, la rândul său, trimite actul de sesizare înapoi la organul în drept să constate contravenția, pentru ca acesta să încheie procesul-verbal.

20. Deci ipoteza prevăzută de art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 pornește de la acțiunea organului competent să aplice sancțiunea contravențională, așa cum prevede art. 30 alin. (1) din același act normativ, și se încheie tot la acțiunea acestuia.

21. Concluzionează instanța de trimitere că dispozițiile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 se aplică doar în cazul în care persoana imputernicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală, nu și în cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu cu cercetarea unei fapte, care mai întâi este urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror că ar putea constitui contravenție, situație în care sunt aplicabile prevederile art. 13 alin. (3) teza a doua din același act normativ.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

22. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate decizii relevante pentru dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, această categorie de litigii nefiind de competența instanței supreme.

23. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat hotărâri și/sau puncte de vedere referitoare la problemele de drept supuse dezlegării, din analiza cărora rezultă că există o singură orientare jurisprudențială, în sensul recunoașterii aplicabilității dispozițiilor art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 cu privire atât în cazul în care persoana imputernicită să aplice sancțiunea a sesizat organul de cercetare penală, cât și în cazul în care acesta din urmă s-a sesizat din oficiu, pentru o faptă care inițial este urmărită ca infracțiune și ulterior se constată că ar putea constitui contravenție, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (3) teza finală din același act normativ, ambelor ipoteze de lucru.

24. S-a susținut că dispozițiile art. 30 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu fac nicio distincție, aplicându-se în toate cazurile în care, în etapa de urmărire penală sau în cursul judecării, se stabilește caracterul contravențional al faptei; ca rezultat al interpretării logice, art. 30 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 se aplică în toate cazurile, indiferent de modalitatea de sesizare și de începere a procesului penal.

25. S-a arătat că aceeași concluzie se desprinde și din interpretarea gramaticală a textului alin. (2) al art. 30 din actul normativ în discuție, în urma individualizării condițiilor de sesizare a organului constator; astfel, sesizarea privește o faptă urmărită ca infracțiune — acest aspect privind atât urmărirea penală, dar numai aceea *in personam*, cât și exercițiul acțiunii penale, respectiv judecata în primă instanță sau în căile de atac —, dar față de care organul de urmărire penală sau instanța de judecată reapreciază gradul de pericol social, considerând că fapta constatată lezează valorile sociale intrate în sfera de aplicare a art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

26. Totodată, textul legal în discuție impune ca, împreună cu copia actului de procedură penală (rezoluție, ordonanță sau hotărâre judecătorească pronunțată în materie penală), organul constator să primească și o copie a actului de sesizare sau de constatare a săvârșirii contravenției; există o reglementare alternativă a actului ce se înaintează organului constator, iar dacă se insistă doar asupra actului de sesizare, trebuie reținut că, potrivit art. 288, coroborat cu art. 292 din Codul de procedură penală, act de sesizare este și procesul-verbal de sesizare din oficiu.

27. În acest sens s-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia, următoarele instanțe: Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal (Decizia nr. 2.786 din 14.12.2016), Tribunalul Olt, Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal (Decizia nr. 181 din 25 ianuarie 2017), Tribunalul Argeș, Tribunalul Prahova, Tribunalul Suceava, Judecătoriile Șimleu Silvaniei, Zalău (pct. 1), Slatina, Caracal, Balș, Iași, Rădăuți, Suceava, Botoșani (Sentința nr. 8.176 din 8.11.2016), Săveni, Toplița (pct. 1), Gherla (Sentința nr. 1.153 din 24.11.2015, definitivă prin neapelare); Toplița, Odorheiu Secuiesc (pct. 2)

28. Opinii izolate, nesusținute de o practică judiciară în acest sens, au exprimat:

— Judecătoria Odorheiu Secuiesc, cu privire la prima întrebare din sesizare, apreciind că dispozițiile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt incidente doar în cazul în care o persoană imputernicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală și, respectiv,

— Judecătoria Zalău, cu privire la cea de-a doua întrebare, apreciind că dispozițiile art. 13 alin. (3) teza II din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu sunt aplicabile și în cazul sesizării din oficiu a organului de urmărire penală, întrucât aplicarea sancțiunii ar depinde de durata de soluționare a cauzei de către procuror.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

29. Prin Adresa nr. 1.175/C/1979/III-5 din 30.05.2017, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la problemele de drept ce fac obiectul sesizării.

VIII. Raportul asupra chestiunilor de drept

30. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

31. Examinând sesizarea, raportul întocmit de judecătorul-raportor și problemele de drept a căror dezlegare se solicită, constată următoarele:

32. Înainte de cercetarea în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

33. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

34. De asemenea, conform prevederilor art. 520 alin. (1) din același cod, „Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.”

35. Din textele legale citate rezultă că atât art. 519, cât și art. 520 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă condiționează admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile de îndeplinirea cumulativă a unor cerințe.

36. Aceste cerințe sunt, potrivit doctrinei și jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, următoarele:

— existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății pe fond să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să aibă caracter de noutate, asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

37. Procedând la analiza condițiilor de admisibilitate a sesizării, se constată că prima condiție de admisibilitate este îndeplinită, întrucât tribunalul, legal investit cu soluționarea unui apel împotriva unei sentințe pronunțate de judecătoria asupra plângerii contravenționale, urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

38. Obiectul litigiului principal este plângerea contravențională prin care s-a solicitat anularea procesului-verbal de contravenție, pe motiv că a intervenit prescripția răspunderii contravenționale, în condițiile în care procesul-verbal de constatare a fost întocmit la data de 29.10.2015, la mai mult de 2 ani de la epuizarea contravenției, în baza Ordonanței din data de 27.08.2015 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoșani, prin care s-a dispus ca Inspectoratul de Poliție — Serviciul de Investigare a Criminalității Economice să dispună măsurile legale, în conformitate cu prevederile Legii nr. 12/1990, referitoare la aplicarea sancțiunilor contravenționale și a măsurilor complementare a confiscării.

39. Prin urmare, tribunalul care a formulat sesizarea judecă pricina în ultimă instanță, fiind îndeplinită și cea de-a doua condiție de admisibilitate a sesizării.

40. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate privind existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, raportat la obiectul cauzei, respectiv „anularea procesului-verbal de contravenție, ca urmare a prescripției răspunderii contravenționale”.

41. Nu este însă îndeplinită condiția vizând noutatea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, aspect cu privire la care se impun mai multe observații.

42. Astfel, așa cum s-a statuat în jurisprudența¹ Înaltei Curți de Casație și Justiție, este atributul acesteia, ca instanță sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să stabilească, în raport cu toate circumstanțele cauzei, dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă, în lipsa unei definiții legale a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia.

43. Dispozițiile legale supuse interpretării sunt cele prevăzute la art. 30 alin. (2) și (3) și art. 13 alin. (3) teza a II-a din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, citate mai sus.

44. Criteriul vechimii nu trebuie absolutizat și, fără a-l raporta exclusiv la data adoptării actului normativ în discuție, se apreciază că ceea ce trebuie avut în vedere sunt existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în materie. Așadar, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, condiția noutății se pierde.

45. Condiția noutății trebuie privită în contextul legiferării instituției procesuale a hotărârii prealabile, astfel că, dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară, intervenită în jurisprudența instanțelor de judecată, hotărârea preliminară are rolul de a preîntâmpina apariția unei astfel de practici.

46. Or, examinarea datelor comunicate de instanțele de judecată, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, arată că, în perioada care a trecut de la adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, practica majoritară este constantă, în sensul interpretării că dispozițiile art. 30 alin. (2) și (3) și art. 13 alin. (3) teza finală din acest act normativ se aplică atât în cazul în care persoana împuternicită apreciază că fapta a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, constituie infracțiune și sesizează organul de urmărire penală competent,

cât și în cazul în care fapta a fost urmărită ca infracțiune și, ulterior, s-a stabilit de către procuror sau de către instanță că ar putea constitui contravenție, când organul în drept să constate contravenția, pentru a lua măsurile ce se impun, este sesizat de îndată de către organul de cercetare penală.

47. Opiniile izolate, prezentate la pct. 28, nu sunt susținute de practică judiciară.

48. Prin urmare, existența unei practici judiciare constante relevă faptul că cerința noutății chestiunii de drept nu este îndeplinită, în condițiile în care, în urma unei interpretări adecvate, chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor de judecată, iar opiniile jurisprudențiale izolate nu pot constitui temei pentru declanșarea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

49. Problemele de drept a căror dezlegare se solicită au fost clarificate în practica judiciară constantă, instanțele naționale, în majoritatea covârșitoare, aplicând de o bună perioadă de timp normele de drept în discuție, în aceeași interpretare și pentru aceleași argumente.

50. Deși nu se menționează expres ca o condiție de admisibilitate, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă ca obiect o problemă de drept veritabilă, care necesită a fi lămurită, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege; or, în condițiile în care problemele de drept supuse dezlegării și-au clarificat înțelesul în practica judiciară majoritară constantă, nu mai poate fi vorba de o problemă de drept veritabilă, iar scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins.

51. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 15.643/193/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„— dacă dispozițiile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, se aplică doar în cazul în care persoana împuternicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală sau se aplică și în cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu cu cercetarea unei fapte care mai întâi este urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror că ea ar putea constitui contravenție;

— în situația în care prevederile art. 30 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt incidente și în cazul sesizării din oficiu a organului de urmărire penală, dacă sunt aplicabile și în acest caz prevederile art. 13 alin. (3) teza a II-a din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
IONEL BARBĂ

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

¹ Decizia nr. 1 din 17.02.2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9.04.2014; Decizia nr. 3 din 14.04.2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16.06.2014; Decizia nr. 4 din 14.04.2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16.06.2014; Decizia nr. 6 din 23.06.2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22.09.2014; Decizia nr. 13 din 8.06.2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13.07.2015, și Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1.10.2015.

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

LISTA

**partidelor politice, alianțelor politice, organizațiilor cetățenilor
români aparținând minorităților naționale și a candidaților
independenți pentru care a fost depus raportul detaliat
al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 47
alin. (2) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității
partidelor politice și a campaniilor electorale, la alegerile
locale parțiale desfășurate în data de 5 noiembrie 2017**

Nr. crt.	Competitor electoral	Tip competitor
1	PARTIDUL UNIUNEA SALVAȚI ROMÂNIA	partid politic
2	PARTIDUL MIȘCAREA POPULARĂ	partid politic
3	PARTIDUL SOCIALIST ROMÂN	partid politic
4	PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT	partid politic
5	VLADU-DINU DAN	candidat independent
6	GAIDUR IOAN	candidat independent
7	CĂLUȘER VELU-ADRIAN	candidat independent
8	CRISTOI EDUARD-CLAUDIU	candidat independent

București, 22 noiembrie 2017.

Nr. 7.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 060130